

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ObdoK/4/2023
Identifikačné číslo spisu:	7117221781
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7117221781.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu JUDr. Ondrej Gajdošech, Krmanova 14, Košice, správca konkurznej podstaty úpadcu KOBAK, s.r.o., Krivá 23, Košice, IČO: 43 882 714, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Vášiv & Partners s.r.o., Murgašova 3, Košice - mestská časť Staré Mesto proti žalovanému M. K., narodený XX. Q. XXXX, C. - K. XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária VEREB, s.r.o., Hrnčiarska 3, Košice - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie zmluvnej pokuty 12 500,- eur, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31NcKR/26/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoKR/29/2022-523 zo dňa 14. decembra 2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 6. mája 2022 č. k. 31NcKR/26/2017-424 zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 14. decembra 2022 č. k. 4CoKR/29/2022-523 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za presvedčivé a výstižné, pričom sa s ním stotožnil. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti prijatých záverov uviedol, že žalobca pred podaním žaloby vyzval na zaplatenie zákonnej zmluvnej pokuty podľa § 74a zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“). Uviedol, že táto výzva žalobcu obsahuje iba doslovnú citáciu zákonných ustanovení zákona č. 5/2007 Z. z.,

konkrétne § 11, § 74a ods. 1 a § 74 ods. 2 tohto zákona č. 7/2005 Z. z. a obsahuje iba výzvu na zaplatenie zmluvnej pokuty v prospech všeobecnej podstaty. Tiež uviedol, že žalovaný na výzvu žalobcu odpovedal aj s uvedením dôvodov, pre ktoré podal návrh na vyhlásenie konkurzu dňa 23. februára 2016 a nie skôr. Podľa odvolacieho súdu, žalobca ako správca konkurznej podstaty postupoval mechanicky pri podávaní výzvy pre žalovaného ako štatutárneho orgánu spolu s ďalšími konateľmi dlžníka.

2.1. Odvolací súd uviedol, že medzi stranami konania nebolo sporné, že proti dlžníkovi KOBAK, s.r.o. je vedené súdne konanie zo strany spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. o zaplatenie 60 956,18 eura, a to od roku 2014 na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 30Rob/49/2014, pričom toto konanie nie je doposiaľ ukončené. Žalobcom je ZAPA beton SK, s.r.o., ktorý tvrdí, že je veriteľom dlžníka KOBAK, s.r.o. Spoločnosť KOBAK, s.r.o. toto spochybňuje a tvrdí, že nie je dlžníkom obchodnej spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o., a teda voči tejto obchodnej spoločnosti nemá záväzok, a z tohto dôvodu ani nebol v predlžení, pretože táto pohľadávka obchodnej spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. voči spoločnosti KOBAK, s.r.o. neexistuje. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že nemožno predvídať výsledok tohto sporu pred jeho právoplatným rozhodnutím. Až po takomto rozhodnutí, by žalovaný pri svojej náležitej odbornej starostlivosti konateľa mohol posúdiť, či mu výsledok tohto sporu ukladá povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, a teda či má predmetný záväzok voči obchodnej spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. a či je v predlžení. Ďalej viedol, že správca konkurznej podstaty mal prehodnotiť vyjadrenie žalovaného k výzve na zaplatenie zmluvnej pokuty, v ktorej žalovaný spochybňoval túto pohľadávku a pri zachovaní svojej povinnosti konať s odbornou starostlivosťou posúdiť, či nie je na mieste popretie pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o., ak je sporná a ak žalovaný ako konateľ úpadcu KOBAK, s.r.o., teda dlžník tejto tvrdenej pohľadávky poprel túto pohľadávku a je o nej vyvolaný samostatný súdny spor.

2.2. Odvolací súd teda potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže nebolo preukázané, že dlžník nepodal dňa 23. februára 2016 návrh na vyhlásenie konkurzu včas a nebolo preukázané, že pred týmto dátumom bol v predlžení, ak o tak významnej pohľadávke veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o. sa vedie samostatný súdny spor a túto pohľadávku žalovaný ako konateľ úpadcu neuznával a neuznávali ju ani ostatní konatelia dlžníka.

Dovolanie žalobcu

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania na súde prvej inštancie, trovy odvolacieho konania, ako aj dovolacieho konania, alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania na súde prvej inštancie, odvolacieho konania ako aj dovolacieho konania.

4. Nesprávny procesný postup, v dôsledku ktorého malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, mal podľa dovolateľa spočívať v porušení ustanovení § 383 až § 385 CSP upravujúcich vykonávanie dokazovania odvolacím súdom a viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Konkrétne v bode 41 napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že zistenie skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie považuje za vykonané v dostatočnom rozsahu a že sa stotožňuje so zistenými skutočnosťami. Skutočnosť, pri ktorej odvolací súd dospel k inému zisteniu ako súd prvej inštancie, je spornosť pohľadávky úpadcu voči spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o., ktorá vznikla z titulu dodania tovaru. V bode 64 rozsudku súdu prvej inštancie tento konštatoval existenciu záväzkovo právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom - spoločnosťou ZAPA beton SK, s.r.o., ako aj dôvodnosť pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o., pričom uviedol, na základe ktorých skutočností k uvedenému záveru dospel. V rozpore s tým dospel odvolací súd k záveru o spornosti pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o. a o nemožnosti posúdenia jej dôvodnosti bez toho, aby bolo ukončené konanie vedené Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 30Rob/49/2014. Podľa odvolacieho súdu je

spornosť pohľadávky daná tým, že v sporovom konaní, ktorým sa spoločnosť ZAPA beton SK, s.r.o. domáhala jej zaplatenia, dlžník tvrdil, že pohľadávku neuznáva. Uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k iným skutkovým zisteniam než súd prvej inštancie, pričom nebral do úvahy dôkazy uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa dovolateľa odvolací súd tým pristúpil k vykonaniu dokazovania a k modifikácii skutkového stavu bez toho, aby za účelom vykonania dokazovania nariadil pojednávanie, prípadne, aby po vykonaní dokazovania mimo pojednávania oboznámil strany sporu s výsledkom dokazovania.

5. Právne otázky v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil dve, a to nasledovne: 1) „Započítava sa suma sporných záväzkov dlžníka do celkovej sumy jeho záväzkov pri posúdení predĺženia v konaniach, ktoré sú vyvolané konkurzom, (t. j. nie v konkurznom konaní)? Ak áno, je súd, ktorý rozhoduje v konaní vyvolanom konkurzom, oprávnený posúdiť existenciu spornej pohľadávky ako predbežnú otázku?“

5.1. K uvedenej právnej otázke dovolateľ uviedol, že odvolací súd túto otázku zodpovedal tak, že v konaní o zaplatenie zmluvnej pokuty za porušenie povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu, musia byť záväzky dlžníka zakladajúce jeho predĺženie osvedčené v takej miere, že o nich nemožno mať akúkoľvek právnu pochybnosť. Rovnako tak uviedol, že existenciu pohľadávky je možné posúdiť len v samostatnom sporovom konaní, a teda nie v konaní, v ktorom sa posudzuje zodpovednosť dlžníka za porušenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas.

5.2. Dovolateľ tento právny názor považuje za nesprávny a má za to, že vychádza z nesprávneho výkladu ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. a z nesprávneho porozumenia podstaty a predmetu konania v ktorom sa rozhoduje o návrhu na vyhlásenie konkurzu a konania o zaplatenie pokuty za porušenie povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Dovolateľ v tejto súvislosti namietal názor odvolacieho súdu vyjadrený v bode 55 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že na predmetné konanie je aplikovateľné uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. I. ÚS 68/2018 zo dňa 7. marca 2018, ktorým bola odmietnutá sťažnosť pre porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie v spore týkajúceho sa zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom dôvodom zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu v tomto uvedenom konaní bola skutočnosť, že navrhovateľ preukazoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu pohľadávkami, ktorých existenciu považoval súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd za spornú, a ktoré preto neboli spôsobilé bez ďalšieho založiť aktívnu vecnú legitímáciu veriteľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Podstatou tohto uznesenia Ústavného súdu SR je, že nemožno pripustiť, aby bol konkurz na majetok dlžníka vyhlásený na návrh osoby, ktorá nie je veriteľom dlžníka. Ústavný súd vyjadril názor, že konanie, v ktorom sa rozhoduje o veriteľskom návrhu na vyhlásenie konkurzu, neposkytuje priestor na preukazovanie dôvodnosti navrhovateľom označenej pohľadávky.

5.3. Dovolateľ s ohľadom na uvedené poukázal na to, že na preskúmanie existencie sporných pohľadávok slúžia iné sporové konania, pričom nemusí nutne ísť iba o konanie, ktorého meritum sa bude týkať existencie spornej pohľadávky (napr. konanie o žalobe na plnenie, konanie o určenie popretej pohľadávky). Uviedol, že v okolnostiach tohto prípadu sa takéto konania už ani nemôžu uskutočniť, keďže pohľadávka veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o. bola v konkurznom konaní uznaná a v konaní sp. zn. 30Rob/49/2014 vzal žalobca žalobu späť bezprostredne po začatí konkurzného konania na majetok dlžníka.

5.4. Je názoru, že z uvedeného dôvodu sa existencia spornej pohľadávky môže posúdiť ako predbežná otázka napr. v konaní o uloženie povinnosti zaplatiť pokutu za oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu či v konaní o odporovacej žalobe. Zdôraznil, že v konaní súd skúma všetky relevantné predpoklady pre priznanie nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty, pričom vychádzajúc z ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. týmito relevantnými skutočnosťami sú existencia úpadku dlžníka vo forme predĺženia, okamih vzniku povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu, splnenie alebo porušenie tejto povinnosti a existencia liberačného dôvodu na strane žalovaného. Pre posúdenie predĺženia sú právne významné všetky záväzky dlžníka, ktoré objektívne existujú.

5.5. S ohľadom na uvedené má dovolateľ za to, že súd mohol ako predbežnú otázku posúdiť existenciu alebo neexistenciu spornej pohľadávky a následne ju vziať na zreteľ pri posudzovaní predĺženia dlžníka a vzniku povinnosti štatutárneho orgánu podať návrh na vyhlásenie konkurzu.

6. Druhú právnu otázku v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil nasledovne: 2) „Meritórne rozhodnutie ďalej záviselo aj od posúdenia okamihu vzniku povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu, konkrétne od toho, či začatie plynutia lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je stanovené objektívne, t. j. od okamihu, kedy úpadok nastal alebo subjektívne, t. j. od okamihu, kedy sa osoba konajúca v mene dlžníka o predĺžení dozvedela.“

6.1. K tejto právnej otázke dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, považuje deň zostavenia účtovnej závierky za okamih, ktorý určuje deň začatia plynutia lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Vzhľadom na to, že dlžník podal tento návrh dňa 23. februára 2016, t. j. do tridsiatich dní odo dňa zostavenia účtovnej závierky, žalovaný svoju povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu neporušil. Dovolateľ tento záver namieta, nakoľko je podľa neho v priamom rozpore so znením zákonných ustanovení a s účelom inštitútu zodpovednosti za porušenie povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu a za začiatok plynutia lehoty považuje moment vzniku objektívnej skutočnosti, a teda vznik predĺženia dlžníka. Dovolateľ poukázal, že už v odvolaní označil názor súdu o tom, že o úpadku, ktorý preukázala riadna účtovná závierka za rok 2015, sa žalovaný mohol dozvedieť až po jej zostavení dňa 24. januára 2016. V zozname faktúr sú najneskôr vystavené faktúry zo dňa 15. decembra 2015, to znamená podľa dovolateľa, že najneskôr 16. decembra 2015 sa žalovaný ako štatutár úpadcu mohol pri zachovaní odbornej starostlivosti dozvedieť o predĺžení spoločnosti. V takom prípade by zákonná lehota na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu uplynula až 15. januára 2016. Napriek tomu návrh bol podaný až dňa 23. februára 2016, teda neobstoí argument o nutnosti čakať na ukončenie účtovného roku a vyhotovenie riadnej účtovnej závierky.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

7. Žalovaný k bodu 5 dovolania žalobcu uvádza, že žaloba žalobcu je označená ako žaloba za oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a podľa jej žalobného petitu žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 12 500,- eur, z čoho je zrejmé, že ide o žalobu na plnenie a nie o žalobu na určenie neúčinnosti právneho úkonu, ako sa to snaží žalobca prezentovať.

7.1. K bodu 8 dovolania žalobcu namietal nesprávnu interpretáciu bodu č. 64 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd konštatoval iba existenciu pohľadávok spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. a nie aj ich dôvodnosť. Existenciu pohľadávok spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. konštatoval aj odvolací súd a ak vyhodnotil tieto pohľadávky ako sporné, tak sa neodklonil od skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktorý nekonštatoval ich dôvodnosť. Žalovaný má za to, že k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, tak ako to tvrdí v dovolaní, nedošlo.

7.2. K dovolaciemu dôvodu týkajúceho sa prvej právnej otázky, žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou odvolacieho súdu, pričom je názoru, že ak dovolateľ ako správca úpadcu pohľadávky spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. nepoprel, hoci vedel, že sa o nich vedie súdny spor, tak nekonal s odbornou starostlivosťou a podľa žalovaného účelom bolo to, aby si dovolateľ vytvoril podmienky na podanie žalôb proti konateľom úpadcu za nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, resp. odporovacích žalôb proti tretím osobám.

7.3. K dovolaciemu dôvodu týkajúceho sa druhej právnej otázky, žalovaný uviedol, že v zmysle žaloby žalobca počítal tridsaťdňovú lehotu od 28. februára 2014 a v dovolaní už predmetnú lehotu počítal od 16. decembra 2015.

7.4. Uviedol, že bez ohľadu na dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP nie je možné žalobe vyhovieť, keďže vo výzve žalobcu zo dňa 7. júla 2017, ako hmotnoprávneho predpokladu žaloby, je uvedená nesprávna sankcia, ktorá nebola platná v roku 2014, kedy podľa žaloby došlo k údajnému porušeniu povinnosti

žalovaného a rovnako tak v zmysle žaloby sa požaduje sankcia účinná po 1. januári 2016, hoci k porušeniu povinnosti žalovaného podľa žaloby došlo v roku 2014. Taktiež uviedol, že žalobe nie je možné vyhovieť, ani z dôvodu, že konanie žalovaného od počiatku roku 2014 do podania návrhu na vyhlásenie konkurzu smerovalo výlučne k vyriešeniu úpadku a k zlepšovaniu hospodárskych výsledkov, t. j. žalovaný konal s odbornou starostlivosťou, čím naplnil liberačné dôvody podľa § 74a zákona č. 7/2005 Z. z. S ohľadom na uvedené žiadal, aby dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 448 CSP zamietol.

Konanie pred dovolacím súdom

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana konania, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť v zmysle § 447 písm. f) CSP.

9. V súvislosti s uplatnenými dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP dovolací súd uvádza, že pre úspešnosť dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, musí dovolaateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 CSP. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (odvíjajúcu sa od interpretácie napríklad Obchodného zákonníka alebo Zákona o konkurze a reštrukturalizácii), ako aj otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace, resp. nezakladajúce súdne rozhodnutie alebo pre konečné rozhodnutie nepodstatné, alebo riešené len popri iných rozhodujúcich otázkach, nemajú relevanciu pre prípustnosť dovolania. Dovolací súd uvádza, že argumentácia dovolaateľa musí byť prispôbená tomu, že dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 CSP je zamerané výlučne na riešenie právnych otázok, ktoré sú významné pre rozhodnutie konkrétného sporu, čo znamená, že nesmie ísť o otázky skutkové, hypotetické, prípadne akademické, prípadne súdom riešené len ako otázky navyiac, t. j. bez ktorých vyriešenia by súd vo veci mohol rozhodnúť, pretože rozhodnutie založil na vyriešení inej, či iných rozhodujúcich právnych otázok.

10. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré, okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

11. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/222/2009 zo dňa 26. februára 2010).

12. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolaateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného významu od vyriešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

13. Pre naplnenie prípustnosti dovolania dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a súčasne 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ v rámci tohto dôvodu namietol, že odvolací súd tým, že pristúpil k vykonaniu dokazovania a k modifikácii skutkového stavu bez toho, aby za účelom vykonania dokazovania nariadil pojednávanie, prípadne, aby oboznámil strany sporu s výsledkom dokazovania, pochybil takým spôsobom, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a tým porušil právo na spravodlivý proces. Argumentoval, že na jednej strane súd prvej inštancie konštatoval existenciu záväzkovo právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom ZAPA beton SK, s.r.o., ako aj dôvodnosť pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o., pričom uviedol na základe ktorých skutočností k uvedenému záveru dospel. V rozpore s tým dospel odvolací súd k záveru o spornosti pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o. a o nemožnosti posúdenia jej dôvodnosti bez toho, aby bolo ukončené konanie vedené Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 30Rob/49/2014. Podľa dovolateľa, odvolací súd tým pristúpil k vykonaniu dokazovania a k modifikácii skutkového stavu bez toho, aby za účelom vykonania dokazovania nariadil pojednávanie, prípadne, aby po vykonaní dokazovania mimo pojednávania oboznámil strany sporu s výsledkom dokazovania.

14. Dovolací súd uvádza, že podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť (nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 419/2021), nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddelovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 zo dňa 21. januára 2021, body 37 až 41).

15. Ako už bolo uvedené dovolateľ vidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v tom, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia pristúpil k vykonaniu dokazovania a k modifikácii skutkového stavu bez toho, aby za účelom vykonania dokazovania nariadil pojednávanie, prípadne, aby oboznámil strany sporu s výsledkom dokazovania.

16. Dovolací súd posúdil procesný postup odvolacieho súdu v rozsahu dovolacieho dôvodu § 420 písm. f) CSP v akom jeho nesprávnosť a rozpor so spravodlivým procesom namietol dovolateľ, t. j. dovolací súd preskúmal, či odvolací súd vykonal dokazovanie, resp. či modifikoval skutkový stav bez riadneho dokazovania vykonaného na odvolacom pojednávaní a bez možnosti vyjadriť sa stranám sporu k vykonaným dôkazom a k novým skutkovým zisteniam. Iné vady zmätočnosti v rámci tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ neuviedol.

17. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie

okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Výnimku predstavujú prípady, v ktorých odvolací súd dokazovanie zopakuje (ak má za to, že dôkazy mali byť hodnotené inak, ako to urobil súd prvej inštancie, teda ak súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) alebo doplní (ak stranou navrhnutý dôkaz súd prvej inštancie nevykonával alebo ak vykonáva dokazovanie za podmienok § 366 CSP v prípade tzv. novôt v odvolacom konaní). Väzanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie sa vzťahuje na skutkové zistenia, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie s tým, že odvolací súd ich môže zmeniť alebo doplniť, prípadne inak modifikovať, avšak iba po vykonaní dokazovania, t. j. po zopakovaní alebo doplnení dokazovania. Takéto dokazovanie odvolacieho súdu sa vykonáva prioritne na pojednávaní (§ 188 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP, § 385 ods. 1 CSP), avšak ak je to možné i účelne môže ho vykonať aj mimo pojednávania (§ 188 ods. 2 v spojení s § 378 ods. 1 CSP), čo musí stranám sporu 5 dní vopred oznámiť, pretože majú právo byť prítomné pri takomto dokazovaní, ako aj majú právo byť informované o jeho výsledku.

18. Dovolaateľ konkrétne pochybenie medzi zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie a skutkovým stavom, ktorý ustálil odvolací súd, videl v tom, že súd prvej inštancie konštatoval existenciu záväzkovo právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom ZAPA beton SK, s.r.o., ako aj dôvodnosť pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o., pričom uviedol na základe ktorých skutočností k uvedenému záveru dospel (bod 64 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). V rozpore s tým dospel odvolací súd k záveru o spornosti pohľadávky veriteľa ZAPA beton SK, s.r.o. a o nemožnosti posúdenia jej dôvodnosti bez toho, aby bolo ukončené konanie vedené Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 30Rob/49/2014, v ktorom dlžník pohľadávku ZAPA beton SK, s.r.o. neuznáva.

19. Spornosť predmetného záväzku spoločnosti KOBÁK, s.r.o. voči spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o. žalovaný namietal už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie uviedol, že nemohol bez ďalšieho na tento záväzok neprihliadať, lebo nejde o posudzovanie pohľadávky veriteľa ako v konaní pri zisťovaní (body 62 a 63 rozsudku súdu prvej inštancie) platobnej schopnosti dlžníka pri veriteľskom návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie posúdil predložené listinné dôkazy ako aj obsah spisu OS Košice II sp. zn. 30 Rob/49/2014, ako aj vychádzal zo skutočností, že táto pohľadávka bola riadne prihlásená do konkurzu úpadcu KOBÁK s.r.o. a nebola popretá, teda bola zistená. Súd prvej inštancie teda nemal pochybnosti o existencii zmluvného vzťahu medzi úpadcom a ZAPA beton SK s.r.o., navyiac, keď faktúry vystavené v roku 2013 spoločnosťou ZAPA beton SK s.r.o. úpadca mal vo svojom účtovníctve, nevrátil ich vystaviteľovi a boli zohľadnené v účtovných závierkach. Podľa bodu 41 rozsudku odvolacieho súdu, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a z neho i správny právny záver. Odvolací súd si odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ako správne a výstižné osvojil a v plnom rozsahu naň poukázal § 387 ods. 2 CSP. V ďalších bodoch odôvodnenia odvolací súd uviedol len argumenty na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a stanovisko k odvolacím námietkam žalobcu. Odvolací súd sa od zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie neodklonil, ale vychádzal z neho. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že je vedené súdne konanie na OS KE sp. zn. 30Rob/49/2014, kde úpadca tvrdí, že nie je dlžníkom ZAPA beton SK, s.r.o., a pretože nie je jej dlžníkom, nebol ani v predĺžení. Ďalej uviedol, že výsledok tohto sporu žalovaný ako konateľ dlžníka nemôže predvídať pred rozhodnutím súdu o tak významnej majetkovej hodnote a až po jeho ukončení mohol posúdiť, či mu výsledok sporu ukladá povinnosť podať návrh na konkurz alebo nie. Odvolací súd ďalej uviedol, že len skutočnosť, že následne táto pohľadávka ako prihlásená v konkurze sa považuje za nespornú, keďže nebola popretá, nemá za následok tú skutočnosť, že žalovaný má automaticky povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 12 500,- eur, ak nepodal návrh na konkurz. Odvolací súd poskytol aj úvahu, že správca mal prehodnotiť vyjadrenie žalovaného z 27. júla 2017, v ktorej žalovaný spochybnil predmetnú pohľadávku a mal posúdiť, či nie je na mieste túto pohľadávku poprieť, ak je sporná a ak ju dlžník poprel a vedie o nej samostatný súdny spor. Odvolací súd na doplnenie uviedol, že správca konkurznej podstaty pred tým ako vyzve štatutára dlžníka podľa § 74a ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. na zaplatenie zmluvnej pokuty 12 500,- eur a po preverení vyjadrenia štatutára k tejto výzve, musí skúmať, či tento štatutárny orgán konal s odbornou starostlivosťou, keď nepodal návrh na konkurz vôbec, alebo

neskôr ako zistil predĺženie alebo neskôr ako ho mal podľa správcu podať. Pri zvažovaní by mal zohľadniť skutočnosť či dlžník nevedie spory o majetkové hodnoty, či práve tieto spory nemôžu ovplyvniť to, či je potrebné podať návrh na konkurz už v priebehu týchto sporov alebo až po ich ukončení, a či by práve podanie návrhu počas týchto sporov, nevedlo k poškodeniu záujmov obchodnej spoločnosti a tým aj veriteľov, ktorých pohľadávky by nemuseli byť v konkurze uspokojené. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu zamietol, pretože nebolo preukázané, že by žalovaný nepodal dňa 23. februára 2016 návrh na vyhlásenie konkurzu včas. K spornosti pohľadávky ZAPA beton SK, s.r.o. vo výške 60 956,18 eura uviedol, že sa o nej viedol samostatný spor a túto pohľadávku žalovaný a ani ostatní konatelia neuznávali. Podľa odvolacieho súdu (na rozdiel od právneho názoru súdu prvej inštancie) je v tomto prípade plne aplikovateľné uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 68/2018, podľa ktorého existencia pohľadávky navrhovateľa konkurzu, ale aj veriteľa konkurzu musí byť osvedčená do takej miery, že by o nej nebolo možné mať akúkoľvek právnu pochybnosť a správca ju preto môže uznať. Keďže o pohľadávke ZAPA beton sa viedol súdny spor, nemožno povedať, že o nej nemožno mať akúkoľvek pochybnosť, a to aj napriek tomu, že správca ju uznal. Poukázal na to, že správca túto pohľadávku nepoprel, hoci mu žalovaný vo výzve podľa § 74a zák. č. 7/2005 Z. z. uviedol všetky námietky dlžníka KOBAK s.r.o., voči tejto pohľadávke. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný konal s odbornou starostlivosťou, keď sa snažil odvrátiť úpadok spoločnosti KOBAK s.r.o. a aj sa mu v rokoch 2013 - 2014 darilo znížiť záporné imanie spoločnosti (čo vyplynulo z účtovných závierok ku konca príslušného roku), spoločnosť mala dostatok zákaziek, riadne vykonávala svoju činnosť a boli uhrádzané aj ňou vystavené faktúry. Z účtovnej závierky ku koncu roku 2015, ktorá bola schválená začiatkom roku 2016 vyplynulo predĺženie vo vyššej miere ako v roku 2014. S týmto záverom sa odvolací súd stotožnil a svoje ďalšie úvahy (ako sú uvedené vyššie) uviedol len na doplnenie a k odvolacím námietkam a vyjadreniam strán sporu.

20. Najvyšší súd k predmetnej dovolacej námietke podľa § 420 písm. f/ CSP odkazuje na § 385 ods. 1 CSP, ktoré odvolaciemu súdu ukladá povinnosť nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem, ďalej aj na právne závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 38/2019, ale i z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Varela Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2022, podľa ktorých nenariadením pojednávania odvolacím súdom v dôsledku uprednostnenia princípu procesnej ekonomie nedôjde k zásahu do práva na spravodlivý proces, ak skutkové a právne závery okresného súdu nie sú pre odvolací súd sporné a strany sporu sa k nim v priebehu konania vyjadrili, pretože v takomto prípade nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci. Odvolací súd sa v predmetnej veci v plnom rozsahu stotožnil rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj jeho odôvodnením a odkázal na správnosť týchto dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Ako už bolo uvedené v odôvodnení svojho rozsudku len doplnil reakciu na odvolacie námietky a vyjadrenia strán sporu a doplnil aj ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vychádzal z toho istého skutkového stavu ako súd prvej inštancie, v čom sa odlišil bol náhľad na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 68/2019, ktorého právne závery sa na predmetný prípad podľa súdu prvej inštancie aplikovať nemohli, zatiaľ čo podľa odvolacieho súdu sú závery z tohto rozhodnutia plne aplikovateľné i na tento spor. Z toho pramenil aj čiastočne odlišný náhľad na pohľadávku ZAPA beton SK s.r.o. v rozsahu jej vplyvu, významu na vyhodnotenie stavu úpadku zo strany štatutárneho zástupcu úpadcu do schválenia účtovnej závierky za rok 2015. K uvedenému právnomu posúdeniu však nebolo potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie. Naviac v priebehu konania mali obe sporové strany možnosť vyjadriť sa k možnému použitiu záverov z rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 68/2019 na tento prípad, takže ani v tomto smere k ukráteniu práv sporových strán nedošlo.

21. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd nevychádzal z iného skutkového stavu ako ho zistil súd prvej inštancie, takže nebol povinný opakovať, prípadne doplniť dokazovanie. K dovolateľom vytýkanej vade zmätočnosti v súdnom procese podľa dovolacieho súdu nedošlo, preto v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie pre nezistenie existencie vady zmätočnosti nedôvodné, a teda v prípade tohto dovolacieho dôvodu aj neprípustné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

22. Dovolateľ v súvislosti s prípustnosťou a odôvodnenosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP naformuloval dve právne otázky, od vyriešenia ktorých, podľa jeho tvrdení, záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dôvodiac, že súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili zistený skutkový stav, pričom uviedol, že právne otázky, od ktorých vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a doposiaľ riešené dovolacím súdom neboli, smerovali k posúdeniu skutočnosti, kedy sa žalovaný ako štatutár úpadcu mohol pri zachovaní odbornej starostlivosti dozvedieť o predĺžení spoločnosti a zároveň, či súd prvej inštancie mohol posúdiť existenciu spornej pohľadávky posúdiť ako predbežnú otázku a následne ju vziať na zreteľ pri posudzovaní predĺženia dlžníka a vzniku povinnosti štatutára podať návrh na vyhlásenie konkurzu.

23. Dovolací súd po preskúmaní prípustnosti dovolania podaného dovolateľom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dospel k názoru, že dovolanie prípustné nie je. Dovolateľ vo svojom dovolaní argumentuje najmä tým, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, či mohol súd rozhodujúci o žalobe na zaplatenie zmluvnej pokuty za porušenie povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu, posúdiť existenciu alebo neexistenciu spornej pohľadávky a následne ju vziať na zreteľ pri posudzovaní predĺženia dlžníka a vzniku povinnosti štatutára podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ako predbežnú otázku. Zároveň argumentuje tým, že v zozname faktúr sú najneskôr vystavené faktúry zo dňa 15. decembra 2015, to znamená, že najneskôr dňa 16. decembra 2015 sa žalovaný ako štatutár úpadcu mohol pri zachovaní odbornej starostlivosti dozvedieť o predĺžení spoločnosti. Považoval za nesprávny názor odvolacieho súdu, že sa tak mohol dozvedieť až po zostavení účtovnej závierky dňa 24. januára 2016.

24. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

25. V danom prípade má dovolací súd za to, že otázka ktorú položil dovolateľ nie je otázkou, ktorú by tak, ako to dovolateľ predostrel, riešil odvolací súd, a preto nie je otázkou kľúčovou pre rozhodnutie veci, teda otázkou zakladajúcou prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ani rozhodnutie súdu prvej inštancie a ani rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré sa plne stotožnilo s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením, nebolo založené na závere, že štatutárny zástupca dlžníka - žalovaný si splnil povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, pretože by súdy sami posúdili existenciu/neexistenciu spornej pohľadávky. Rozhodujúcou otázkou pre zamietnutie žaloby tak pre súd prvej inštancie, ako aj pre odvolací súd, ktorý sa v plnom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie stotožnil, bolo konanie žalovaného s odbornou starostlivosťou, resp. konanie s odbornou starostlivosťou v zmysle § 74a zák. č. 7/2005 Z. z., na základe ktorého mohol zistiť úpadok v konkrétnom čase, od ktorého mal do 30 dní podať návrh na konkurz. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný konal s odbornou starostlivosťou, keď sa snažil odvrátiť úpadok spoločnosti KOBÁK s.r.o. a aj sa mu v rokoch 2013-2014 darilo znížiť záporné imanie spoločnosti (čo vyplynulo z účtovných závierok ku konca príslušného roku), spoločnosť mala dostatok zákaziek, riadne vykonávala svoju činnosť a boli uhrádzané aj ňou vystavené faktúry. Z účtovnej závierky ku 31.12.2015 vyplynulo opätovne predĺženie vo vyššej miere ako v roku 2014 a potom čo bola táto závierka schválená dňa 25.1.2016 podal žalovaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Záver o včasnosti podaného návrhu na konkurz bol v danom prípade súdmi založený na tom, že žalovaný pri vynaložení odbornej starostlivosti robil všetko pre to, aby odvrátil úpadok spoločnosti. S týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúcou otázkou pre záver súdov o zamietnutí žaloby nebola spornosť, či nespornosť pohľadávky spoločnosti ZAPA beton SK, s.r.o., ale či konal žalovaný s odbornou starostlivosťou a tak následne podal návrh na vyhlásenie konkurzu včas. K správnosti tohto právneho záveru a úvahy súdov však

dovolateľom položená otázka nesmerovala, preto sa dovolací súd nemohol správnosťou tohto záveru zaoberať. Z uvedeného dovolací súd uzatvára, že dovolanie je v časti prvej otázky neprípustné.

26. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nastolil aj druhú otázku či začatie plynutia lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je stanovené objektívne, t. j. od okamihu, kedy úpadok nastal alebo subjektívne, t. j. od okamihu, kedy sa osoba konajúca v mene dlžníka o predĺžení dozvedela. Dovolateľ totiž namieta záver súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, ktorí považovali deň zostavenia účtovnej závierky za okamih, ktorý určuje deň začatia plynutia lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom uzavreli, že vzhľadom na to, že dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu dňa 23. februára 2016, t. j. do tridsiatich dní odo dňa zostavenia účtovnej závierky, žalovaný svoju povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu neporušil. Uvedený záver je podľa dovolateľa v priamom rozpore so znením zákonných ustanovení a s účelom inštitútu zodpovednosti za porušenie povinnosti včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu a za začiatok plynutia lehoty považuje moment vzniku objektívnej skutočnosti, a teda vznik predĺženia dlžníka.

27. Podľa § 11 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom už od 1. januára 2013 je dlžník, ktorý je právnickou osobou povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu len v prípade svojho predĺženia, a to do 30 dní od vtedy, ako sa dozvedel o predĺžení alebo od kedy sa mohol s odbornou starostlivosťou o predĺžení dozvedieť. Teda v prvom rade ide o subjektívny moment - kedy sa o predĺžení dlžník dozvedel a v druhom prípade ide o objektívny stav, kedy sa o predĺžení mohol s odbornou starostlivosťou dozvedieť (keďže je povinný sledovať vývoj svojej finančnej situácie a stav svojho majetku a záväzkov). Pre beh 30-dňovej lehoty je podstatné ktorý moment nastal skôr. Podľa tejto právnej úpravy už dlžník nie je povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu z dôvodu platobnej neschopnosti, tú zákon ponecháva výlučne na rozhodnutí dlžníka, resp. veriteľov, t. j. ak veritelia akceptujú dlžníkovu platobnú neschopnosť a sami návrh na konkurz nepodajú, zákon sám nenúti, neukladá dlžníkovi povinnosť, aby takýto návrh podal (právna úprava účinná do 31. decembra 2012 ukladala povinnosť dlžníkovi podať návrh na vyhlásenie konkurzu aj z dôvodu úpadku vo forme platobnej neschopnosti, t. j. nielen z dôvodu predĺženia). Z uvedeného je zrejmé, že otázka položená dovolateľom nereflektuje celkom správne na úpravu § 11 zákona o konkurze a vyrovnaní a tak ako ju dovolateľ položil súdy uvedenú vec ani neposudzovali, teda, že by určili len jeden konkrétny, či už subjektívny (dozvedel sa o predĺžení) alebo objektívny moment (kedy sa dostal do predĺženia), ktorý je rozhodujúci pre začatie behu 30-dňovej lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ktorý moment však súdy určili ako rozhodujúci pre posúdenie behu 30-dňovej lehoty z dvoch podľa § 11 zák. č. 7/2005 Z. z. možných a v toto ustanovení jasne definovaných momentov je v danom prípade už otázka vychádzajúca zo zisteného skutkového stavu a nie otázka právna. Z rámca § 11 zák. č. 7/2005 Z. z. však súdy nevybočili a ani nekonštatovali, že plynutie 30-dňovej lehoty je založené od okamihu kedy úpadok nastal, resp. len od momentu kedy sa úpadca o úpadku dozvedel. Z uvedeného preto možno konštatovať, že ani druhá otázka prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v danom prípade nezakladá, pričom dovolací súd nie je súdom skutkovým a nemôže prehodnocovať odvolacím súdom zistený skutkový stav (§ 442 CSP).

28. Keďže dovolateľ vymedzil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP dôvodiac nesprávnym procesným postupom, ktorý však nebol dovolacím súdom zistený, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dôvodiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré však jeho prípustnosť z dôvodov uvedených vyššie nezaložili, dovolací súd jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Vzhľadom k tomu, že dovolateľ nevymedzil dovolanie prípustnými dovolacími dôvodmi, dovolací súd nemohol správnosť postupu súdov nižšej inštancie a ani správnosť právneho posúdenia, posúdiť z iných, dovolateľom nevznesených dôvodov. Dovolací súd je totiž dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP), pričom dovolacie dôvody musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 ods.1, 2 CSP (pri dovolacom dôvode podľa § 420 CSP) a podľa § 432 ods.1, 2 CSP (pri dovolacom dôvode podľa § 421 CSP).

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovanému rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods.

2 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.